

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΙΨΙΟ ΜΟΥ

ΕΓΩ. Βρισκόσουνα λοιπόν κ' εσύ εκεί;

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Ναι, πῆγα νάκούσω τὸ ρήτορα. Βλέπεις, ἀκολουθῶ πιστὰ τὴ συμβουλὴ σου, πὼς ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητὸ ἕνας λόγος πολιτικὸς βοηθεῖ σημαντικὰ τὴ χώνευση.

ΕΓΩ. Καὶ μάλιστα ἀν τύχει ὁ λόγος αὐτὸς νάχει πολὺ ἀέρα ἢ πολλὰ ἀέρια μέσα του. Τότες ἀντίς, νά πούμε, νά πάρεις τὴ σόδα σὲ νερὸ, τὴν παίρνεις σὲ λόγια καὶ χώνευσες δίχως νά παραφορτώσεις τὸ στομάχι σου μὲ ὑγρὰ. Καὶ εἶχε πολλὰ ἀέρια ὁ λόγος του;

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Ἄλλο τίποτα.

ΕΓΩ. Εἶπες, θαρρῶ, πὼς ἐκεῖ πού ἀπολνοῦσε, σὰν ὁ παλιὸς ὁ Αἰολός, τὰ λογοφουσκωμένα δερμάτια του, πέρασε καὶ τὸ ἵππικό.

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Ναι, πέρασε τὸ ἵππικό. Καὶ μόλις τὸ ἀντικρύσανε οἱ ἀκουστάδες τοῦ ρήτορα ἀρχίσανε νά φωνάζουνε γιοῦχα καὶ νά πιτροβολᾶνε τοὺς στρατιῶτες.

ΕΓΩ. Κι ὁ ρήτορας;

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Ὁ ρήτορας τὴ δουλιὰ του. «Θάρρος, παιδιὰ!» φώναζε. «Πρέπει νάποδείξουμε μὲ τὸν ὑψὸφ μας αὐριο πὼς τὸ ἔθνος ζεῖ, πὼς οἱ Νόμοι λειτουργοῦν, πὼς τὸ Σύνταγμα...»

ΕΓΩ. Πῶς γιὰ τὴν ἀύγωση; Ἐλεγε αὐτὰ ὁ ρήτορας; Ἐλεγε πὼς τὸ ἔθνος ζεῖ, τὴ στιγμή πού τὸ ἔθνος βρίζετανε καὶ πιτροβολοῦτανε; Ἐλεγε πὼς οἱ Νόμοι λειτουργοῦν, τὴ στιγμή πού οἱ Νόμοι μπροστὰ στὰ μάτια του ρεζίλευόντουσαν; Ἐλεγε πὼς ὑπάρχει Σύνταγμα;

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Ὅλ' αὐτὰ κι ἀκόμα περσοτέρα.

ΕΓΩ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, θαρρῶ, εἶτανε χτὲς πρωθυπουργὸς καὶ μπορεῖ νάναί κι αὐριο. Σὰν πρωθυπουργὸς λοιπὸ θάναί ὑποχρεωμένος νά διδάξῃ ἐμένα τὸν ἀπλοῖκό πολίτη νά σέβουμαι τὸ Νόμο καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους του. Χτὲς τὸ νόμο τὸν ἀντιπροσώπευε τὸ ἵππικό. Μὰ τὸ Νόμο τὸν πῆραν οἱ πολίτες μὲ τὰ γιοῦχα καὶ μὲ τίς πέτρες κι ὄκ. Χτὲς ἄνδρος οὔτε μίλησε οὔτε διαμαρτυρήθηκε γι' αὐτὸ, μὰ ξακολοῦθησε τίς φαβλαταρίες, σὰ νά μὴν εἶχε τρέξει τίποτα σοβαρό. Ὅτα λοιπὸν ἔρθει αὐριο ὁ κύριος αὐτὸς καὶ μοῦ πει πὼς πρέπει νά σέβουμαι τὸ Νόμο, τί πρέπει νά κάμω ἐγώ;

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Νά ξεραθεῖς στὰ γέλια.

ΕΓΩ. Καλὸς ὁ λόγος σου. Μὰ εἶλα πάλι πού ἡ ἀφεντιά του, ἐπειδὴ καὶ θάναί πρωθυπουργὸς, πρῶτος δηλ. ἀρχοντας τοῦ Κράτους, θάχει τὸ δικαίωμα

νά μ' ἀρπάξει ἀπὸ τὸ στέρκο καὶ νά μὲ ρήξει στὸ μπουτροῦμι... Ἀντίστασιν στὴν Ἐξουσία... Κορόιδεμα τοῦ Νόμου... Δὲν εἶναι χωρατάδες αὐτά!..

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Καλὰ, μὰ ὅταν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ἢ τὰκουσα ἀπὸ κάποιον πὼς ὁ ἴδιος, γιὰ ν' ἀρπάξει τὴν Ἀρχὴ, καὶ στὴν Ἐξουσία ἀντιστάθηκε καὶ τὸ Νόμο κορόιδεψε;

ΕΓΩ. Νά λοιπὸ μὰ ἐν σ τ α σ η πού θά μπορέσεις νὰν τὴ μεταχειριστεῖς μεθαῦριο δὴ θά γίνεις δικηγόρος. Ἄς πούμε πὼς ἦρθε κάποιος καὶ σοῦ ζήτησε νὰν τὸν περασιπτεῖς στὸ δικαστήριον γιὰτὶ ἀναγκάστηκε νάντισταθεῖ στὴν Ἐξουσία ἢ νά παραβεῖ κάποιον Νόμο. Τέτιο μουστερὶ νά μὴν τὸν ἀφίσεις νά σοῦ φύγει γιὰτὶ ἢ περασιπτή του θάναί εὐκαλῆ καὶ ἢ ἀθώωσή του σίγουρη.

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Σίγουρη ἢ ἀθώωσή του; Μὰ ὁ Ποινικὸς Νόμος...

ΕΓΩ. Ποιὸς Νόμος, χριστιανέ μου; Εἶπαμε, Νόμος πού δὲ λειτουργεῖ δὲν ὑπάρχει, κι αὐτὸ ἴσα ἴσα θά πεις στοὺς Κριτάδες. «Ναι, δεδαστοὶ μου Κριτάδες! Εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου ἕναν πού ὄρεγότανε νά γίνεῖ πρωθυπουργός, νά σθῆνε τὸ Νόμο μὲ τὰ λόγια του καὶ μὲ τίς πράξεις του. Κι ὅταν ἕνας χτὲς ἄνδρος ἢ αὐριανὸς πρωθυπουργὸς φέρνῃ ἔτσι ἀσπλαχνα στὸ Νόμο, πὼς θέλετε νά φερθεῖ ὁ φτωχὸς αὐτὸς πελάτης μου πού ἀναγκάστηκε, εἴτε γιὰτὶ βρέθηκε σὲ δύσκολη θέση, εἴτε γιὰτὶ δὲν τοῦκεθε τὸ ξερό του, νάσεδέσει στὸ Νόμο ἢ νάντισταθεῖ στὴν Ἐξουσία»;

Ο ΑΝΙΨΙΟΣ ΜΟΥ. Κ' οἱ κριτάδες, ἀν εἶναι ἀληθινὰ δίκαιοι ἄνθρωποι, δὲν μποροῦνε παρὰ νὰν τὸν ἀθώωσουνε. Φόλα λοιπὸ στὴν Ἐλπίδι!

ΕΓΩ. Ναι, μὰ φόλα καὶ στὴν πατρίδα μας, ἔτσι πού τὴν καταντήσαμε!

ΣΤΑΘΗΣ ΔΙΜΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ἐποκριτὰ, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐλοῖ τὸν βουὸν αὐτοῦ ἢ τὸν διὸν ἀπὸ τῆς φάνης καὶ ἀπαγωγῶν ποίει; ταύτην δὲ θυγατέρα Ἀβραάμ οὐσαν, ἣν ἔδωκεν ὁ Σατανᾶς, ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη οὐκ εἶδε λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου;

Λουκᾶ 13.

Μεγάλῃ τῆς ὑποκρισίας ἢ ἀδικησίας καὶ ἡ ἀδιαντροπία. Ἄλλὰ πειὸ γερὴ καὶ πειὸ μεγάλη εἶναι καὶ ἡ κατακεφαλιὰ, ὅπου τῆς δόθηκε ἀπὸ τὸν Κύριόν μας καὶ Σωτῆρα, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν μεγάλον αὐτὸν ὀχτρὸ τῆς ψευτιᾶς καὶ τῆς ἀπάτης.

Ἐνα Σαββάτο, λέγει τὸ Βαγγέλιον, ἔκανε διδασχὴ ὁ Ἰησοῦς στὸ συναγῶγι. Ἐκεῖ βλέπει μὴ δυστυχισμένη γυναῖκα πού ἦτανε δεκοχτὼ χρόνια πινασμένη, σωρὸς κουβάρι, καὶ δὲν μποροῦσε διόλου νά ἀνασηκώσῃ τὸ κορμί της. Βλέποντάς την ὁ Χριστὸς τὴν ἐλυπήθηκε καὶ τῆς ἐφώνασε καὶ τῆς εἶπε: γυναῖκα, πάει ἡ ἀρρώστια σου· ἐγλύτωσε. Κι ἔβαλε ἀπάνω της τὸ θαματοῦργό του χεῖρι καὶ εὐτὺς ἡ κρῶστη ἀνασηκώθηκε καὶ ἐδόξασε τὸ Θεό. Αὐτὸ ἐκακοφάνηκε στὸν Ἀρχισυναγῶγι, γιὰτὶ ὁ Χριστὸς ἐγύατρεψε τὴ σακατεμένη μέρα Σαββάτο, καὶ ἔλεγε στὸν μαζωμένον κόσμον· Ἐξῆ μέρη τῆς βδομάδας εἶναι συχωρεμένη ἢ δουλειὰ μέσα σ' αὐτὲς νάρχεστε νά γιὰτρίβεστε καὶ ὄχι τὸ Σαββάτο. Ὁ Κύριος πού ἔκουσε τὰ λόγια του τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ τοῦ εἶπε: Ψευτομετάνοια, ὁ καθὲς ἕνας τας τὸ Σαββάτο δὲν λείε τὸ βῶδι του ἢ τὸ γαῖδουρι του ἀπ' τὸ παχνὶ καὶ πάει καὶ τὸ ποτίζει; Κι αὐτὴ πούναί κόρη τοῦ Ἀβραάμ, πού τὴν ἔδωσε ὁ Σατανᾶς, νά σωστὰ δεκοχτὼ χρόνια, δὲν ἔπρεπε νά λυθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ δέσιμο γιὰτὶ ἦτανε μέρα Σαββάτο; Μ' αὐτὰ τὰ λόγια του ἐντροπιάζονταν ὅλοι πού ἀντιφέρνηνταν μαζί του καὶ ὅλος ὁ ἐπλὸς κόσμος ἐχαίρονταν γιὰ τὰ δόξασιμὰ του ἔργα.

Ἔτσι γίνεται ὁ ἄνθρωπος, ἡ κοινωνία, ὁ λαός, τὸ ἔθνος, ὅταν ξεμωραθοῦνε ἀπ' τοὺς τύπους καὶ τὰ καμώματα γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Χάνουν καὶ αὐτὸν τὸν κοινὸ νοῦ καὶ γίνονται ἀξιοὶ καταφρόνιας καὶ περιγέλα. Ὁ Ἀρχισυναγῶγις τοῦ Βαγγελιοῦ, χωρὶς νά τὸ βάζῃ ὁ νοῦς του, ἐγένηκε ὁ παντοτεινὸς καὶ αἰώνιος ἀντιπρόσωπος τῆς στενοκεφαλιᾶς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁχμα μεγάλο καὶ τρανὸ ἐγένηκε μπροστὰ στὰ μάτια του ἡ σακάτισσα χωριανὴ του, ἡ κουβαριασμένη δεκοχτὼ χρόνια χωρὶς καμμιάν ἐλπίδα γιὰτρίεξ, μ' ἕνα λόγο τοῦ γιὰτρο τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, μ' ἕνα ξάπλωμα τοῦ παντοδυνάμου χεριοῦ του, εὐτὺς γιὰτρεῦστηκε καὶ ἐστάθηκε πάλι ἴσα της. Καὶ ὅμως ὁ Ἀρχισυναγῶγις δὲν πέφτει καταγῆς νά προσκυνῆσῃ τὴ μεγάλη δύναμη πού καταδέχτηκε μπρὸς στὰ ἀνάξια μάτια του νά θαματοῦργήσῃ, παρὰ κοιτάζει νά δεῖξῃ τὴν προθυμίαν του γιὰ τοὺς τύπους, γιὰ τὸ φύλαγμα τοῦ Σαββάτου, παρὰ τί κάνει; Μὲ σοβαρότη ἀνάστητη λείε πὼς δὲν πρέπει τὰ θάματα νά κατελοῦνε τὴν ἀγιωσύνη τοῦ Σαββάτου. Τί θά εἴπῃ αὐτό; Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ θαματοῦργὸς νά κάμῃ τὸ ὄχμα του, ὅταν θείλῃ; δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ κρῶστος

ΜΙΜΙΚΟΣ. Ὡ τὸ πουλί μου, τὸ χαριτωμένο μου τὸ περιστεράκι... Διὲς μάτια πού μαγέθουνε... διὲς λαϊμό... κορμοστασιὰ διὲς. (Τὴ φιλεῖ μὲ περιπάθεια στὸ λαϊμό).

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Ἐσφέβγει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ του). Μὴ μὲ σφίγγεις... θά μὲ σκάσης...

ΜΙΜΙΚΟΣ (Μὲ πάθος). Δὲν μπορῶ... σὰν εἶμαι κοντὰ σου καὶ βλέπω τὸν ὄρεχτικό σου λαϊμό, τίς στοργυλιᾶς σου τίς γραμμῆς, ταραζοῦμαι καὶ θέλω νά σὲ σφίγγω ὅλο στὴν ἀγκαλιὰ μου... νά σὲ φιλῶ, νά σὲ φιλῶ...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω διάθεση... ἡσύχασε...

ΜΙΜΙΚΟΣ. Ὅλο μοῦ ξεγλυστράς ἀπὸ τὰ χεῖρια... μοιάζεις σὰν τὸ ψάρι πού δὲν πιάνεται... κάνεις σὰν τὸ πουλὶ τὸ φοβιτσιάρικο πού σπάρταρξ στὴ φύγχα σου καὶ θέλει νά φύγῃ...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ναι, ἔτσι μοιάζω, εἶμαι ἕνα πουλὶ πού τὸ κρατοῦνε, ἐνῶ ἐκεῖνο θέλει νά πετάξῃ καὶ νά κελανδηθῇ στὸν ἐλεύτερο ἀέρα.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Πάντα νά κεντᾶς θέλεις.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Καὶ νά πετῶ τὸ κέντημα, νά τὸ κομματιάζω σὰ δὲ μαρέσει.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Θυμᾶσαι, Κλειούλα μου, κάμποσες μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο μας... Τί πουλὶ γλυ-

κόλαλο πού εἶσουνα... πόση τρέλλα εἶχες μὲ τὸν τκαλαίπαρο Μιμικό σου...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ὡ! τί γλυκειὰ πού εἶτανε ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Μήπως τώρα δὲν εἶναι γλυκειὰ;... Γιὰτὶ τὸ λὲς μ' ἀφτόν τὸν τρόπο;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Τί τρόπο;... Τώρα γίνηκες ἐσὺ παρξένος.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Ἐλα, μὴ θυμῶνης, καρδερνίτσα μου... μὴ θυμῶνης... Σ' ἔλεγα τὸ λοιπὸν πὼς κάμποσους μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο μας, ἕνα ἀπομεινέρο ἦρτα νά ξεκουραστώ... ἢ νά σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, σὲ θυμήθηκα καὶ δὲν μπόρεσα νά βαστάξω, ἀφῆσα τὴ δουλειὰ μου κ' ἦρτα... Εἴμασταν καλὴ ὥρα ὅπως τώρα... θυμᾶσαι; Ἄξαφνα πιάνεις τὰ μαλλιά σου καὶ φωνάζεις: «Τὸ σκαθάκι μου, τὸ καημένο, τὸ σκαθάκι μου». τί τρέχει; σὲ ρωτῶ. Ἐσὺ ἐξακολούθησες. αὐτὸ σκαθάκι μου, τὸ σκαθάκι μου θά φύγῃ... Ἐχω τρεῖς μέρη νά τοῦ βάλω φαῖν. Καὶ τρέχεις καὶ ξεκρεμάς τὸ κλουβί. Τὸ σκαθάκι σου εἶχε ψοφήσει. αὐτὸ καημένο, ἔλεγε δακρῶζοντας, τὸ καημένο τὸ πουλάκι μου... Μοῦ τὸ εἶχε δώσει τὸ πλαινὸ τὸ παιδί, πού τῶπιεσε στὰ κεραμίδια... Θυμοῦμαι καὶ τὰ πειὸ ἀσήμαντα λόγια σου. «Εἶτανε καλὸ πουλὶ καὶ κελανδοῦσε ὠραῖα... Νά ἐσὺ φταῖς,

γυρνᾶς καὶ μοῦ κάνεις, γιὰ νά σὲ συλλογιόμυαι ὅλο, ξέχασα νά τοῦ βάλω φαῖν κ' ἐγίνα κακούργα...» Τότε ἐγὼ σὲ φίλησα, σοῦ ἔδωσα τὸ καλῆτερο φιλεῖ πού μπορεῖ νά ὑπάρξῃ στὰ κλαμμένα μάτια καὶ σοῦ ὑποσκέθηκα πὼς θά σοῦ φέρω ἕνα φλωρι καὶ παρηγορηθήκες. Μὰ τί σὲ πιάνει; Κλαίεις... ὦ τὸ μυριαμύριστο λουλούδι... ὦ τὸ πονετικό μου τὸ πουλάκι, θυμήθηκε τὸ ταιρι του καὶ κλαίει.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Σπαραχτικά). Ναι, θυμήθηκα τοὺς πεθαμένους καὶ νοιώθω τὴν καρδιά μου νά ραίξῃ.

ΜΙΜΙΚΟΣ. (Συγκινημένος) Ἐλα, εἶλα μὴ γίνεσαι παιδί.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Μὲ πόνο). Εἶναι γιὰ νά σπαραχθῇ τοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδιά.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Σώπα, φῶς μου, μὴ μὲ κάνης καὶ λυποῦμαι καὶ γῶ...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Ἐστερα ἀπὸ λίγη σιωπή). Ἄκουσε, Μιμικό, ξέρεις πού ἀρχίσα νά γράφω κάτι;

ΜΙΜΙΚΟΣ. Τί; ἐγίνες καὶ συγγραφέας;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ἔτσι, γιὰ γούστο.

ΜΙΜΙΚΟΣ. Καὶ τί ἔγραψες;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ἐνα δῆγμα... Ἄκουσε τὴν ὑπόθεση νά διόμυ πὼς θά σοῦ φανῇ. Εἶτανε δυὸ πού ἀγαπηθήκανε πέρα πολὺ, τόσο πολὺ πού τέτοιον ἔ-

να γιατρευτή γιατί είναι Σαββάτο ; Κ' έχεις συ το δικαίωμα να ταγίξης και να ποτίξης τα βώδια σου, ψευτάνθρωπε ; Μά αυτά δεν είναι πλεία υποκρισία, δεν είναι άπάτη, δεν είναι στάχτη στού κόσμου τά μάτια, δξω έν είναι άκυαλιά που κάνει τόν άνθρωπο παύ ζωντόβολο άπ' τά ζώα. Άλλοίμονο στην ανθρωπότη, όταν κατανήση σε τέτοια καταντή που μηδέν τά άχμακτα του θεού να μή μπορούνε να τήν ζυπνήσουν άπ' τό βυθισμό που κοιμάται.

Παντού και πάντα βρίσκονται οι άρχισυνάγωγοι. Όλος ο κόσμος βγαίνει και φωνάζει : Τό Ρωμαιοκό δεν πάει καλά· δεν είμαστε στα ίσα μας, πιαστήκαμε, σωριαστήκαμε, κουδριαστήκαμε, σώσαν ελέησον, έχουμε ανάγκη γιατρείας όπως πάμε θά χαθούμε υλότελα. Γιατί ; Τι μας λείπει ; Όλα. Πρώτα πρώτα δεν έχουμε θρησκεία. Πώς δεν έχουμε ; Δεσποτάδες με χρυσόφρακτα έχουμε, παπάδες με γένεια μακρύνά έχουμε, διάκους με λιγερές φωνές έχουμε, κήρυκες με δογματική και βροντερή φωνή έχουμε, εικόνες άσημοσκέπαστες, Βαγγέλια χρυσοστόλιστα, εκκλησιές μαρμαροχτισμένες, καμπάνες που ζεκουφαινούν, κεριά, λιθάνια, δίσκους, πολυελαίους, καντήλες, κυρίου δεηθώμεν, άντιλαβού και πόσα και πόσα άλλα ! Καλά· μα αυτά δεν είναι θρησκεία, είναι στολίδια της θρησκείας· δεν έχουμε εκείνα που είναι ή ούσία της, ο σκοπός της· αγάπη, αλήθεια, δικαιοσύνη, τιμιότητα, φιλοπατρία, γενναϊότητα, σπλαχνικά, τίποτ' άπ' αυτά δεν έχουμε. Και γιατί να μην έχουμε ; Γιατί δεν έκαταλάβαμε πώς αυτά είν' ή θρησκεία κι όχι εκείνα. Και δεν έκαταλάβαμε, γιατί κανένας δε μας τό διδάξε· και τό Βαγγέλιο που τό διδάσκει, δε μας άφίνει ή υποκρισία να τό διαβάσουμε. Μας λέγει για μετάφραση αδι' έκχυδαϊσμόν του Ευαγγελίου, θά μου ειπή κανένας λογιώτατος. «Αυτό είναι προδοσία, βεβήλωσις». Τό Ευαγγέλιον είναι Ευαγγέλιον μόνον, όταν λέγη : «Μνήσθητι μου, Κύριε, όταν έλθης έν τή βασιλεία σου» κι όχι όταν λέγη τό χυδαϊόν και άπαίσιον «Θυμήσου με, Κύριε, σαν έρτης στη βασιλεία σου. Μόνον με τή μνήσθητι μου, Κύριε, θά έλθωμεν εις τήν βασιλείαν των ουρανών· μόνον δι' αυτού θά κληρονομήσωμεν των προγόνων μας τήν ένδοξον κληρονομίαν· τάλλα είναι έναγθή, βέβηλα, βλάστημα, άνόσια, προδοτικά.

Υποκριταί, ο άνθρωπος έγινε για τις λέξεις, ή οι λέξεις για τον άνθρωπο ; Αί, άρχισυνάγωγοι μωροί και τυφλοί, για τήν θεραπεία του κορμιού σας θέ-

λετε να καταλαβαίνετε κείνο που σας λένε, θέλετε να ξέρετε ποιά λένε αύγό και ποιά τυρή, ποιά φωμί και ποιά νερό, και για τήν γιατρεία της ψυχής σας και τή θραφή της, θαρρείτε πως μπορεί να γένη τίποτα, α δεν ξέρετε πως τά λένε τά γιατρικά και τίς θροφές που χρειάζεται ;

Κι' έτσι παντού. "Εχουμε πολιτεία ; Πώς δεν έχουμε ; Δέ βλέπεις Βασιλιάδες κι' Υπουργούς και Μεγιστάνες και Δημάρχους και Βουλευτάδες, Άστυνόμους, Δεσμοφυλακούς, άλυσιδες, Σύνταγμα, νόμους, βούρδουλα, άποσπάσματα, κόττα πήττα, Στρατό, έρέας, σκελεάς και κινητά ούραία και Μάτι και Άλρισσα και πανικό και προδοσίες και και .. "Εχουμε πολίτες ; Άλλα τίποτα. Γεμάτος ο κόσμος και ίσα ίσα να τύχης άπάνω σ' έκλογές. Και είναι πολίτες αυτοί που τρέμουν μπρός στο βούρδουλα του άποσπασματάρχη, που ψευτορκούνε μπρός στα δικαστήρια για μία πεντάρα, που πουλούνε τόν ψυφό τους, που μαχαιρώνονται για τό φιλότιμο, που κοιτάζουνε να γίνουν άπαλλαγέντες άπ' τό στρατό ; Κι' άφού δεν έχουμε πολίτες που τήν βρήκαμε τήν πολιτεία ; Άν μπορεί να γένη φωμί χωρίς άλευρι, κεραμίδι χωρίς χώμα, τυρή χωρίς γάλα, μπορεί να γένη και πολιτεία χωρίς πολίτες. Και όμως καμαρώνουμε τό Κράτος μας, τό Σύνταγμα μας, τή λευτεριά μας, τίς αρχές μας, τίς εξουσίες μας και πως περπατούμε σαν τόν κάθουρα δεν τό βλέπουμε. Μας φτάνουν οι τύποι, οι ίσκιαι, τά φαντάσματα, ή ψευτικά, ή υποκρισία. Άν μας πη κανένας γνωστικός : Αί κακομοιριασμένοι Ρωμιοί, σακατεσμένοι, κουδριασμένοι, παραλυτοι, σηκωθήτε άπάνω, γιατρευτήτε, ρίξτε από πάνω σας τά σναπίδια και τά μαράζια, γιατρίψατε τίς πληγές σας, τίς άρρώστιές σας με τό θεϊκό γιατρικό της λογικής και της καλής θέλησης, κάμετε τούς νόμους πράμα κι' όχι λέξεις, τό Σύνταγμα σας πολιτικό Βαγγέλιο, τό στρατεύμα σας ύπερασπιστή της εθνικής σας τιμής και του δικιου σας, τή δικαιοσύνη σας συμμαζώχτρα της κουρελλοσύνης σας και του ρεμπελιού σας, τήν παιδεία σας φωτίστρα της σκοτισμένης σας ζωής, ανθρωπίστετε, βάλτε τόν καθένα και τό κάθε τι στη θέση του. Αί κι' έν τά πη, τί ; Θά σηκωθούνε στη μέση οι άρχισυνάγωγοι και θά μπήξουν τίς φωνές : Δεν πρέπει να γιατρευτούμε γιατί είναι Σαββάτο· γιατί αν θά γιατρευτούμε θά γκερμίσουμε καταγής τά είδωλα της καθημερινής μας ζωής· και τότε ο βουλευτής να μην έχη ρουσφέτια· ο Υπουργός να μην είναι σκλάβος της Βουλής, ο Βασιλιάς να μην είναι ψυχογός του

Υπουργού, ο δικαστής να μην κάνει τά κέρια και τά χατήρια του κομματάρχη, ο αξιωματικός να μη σέρνη τή σπάθα του στα πεζοδρομία κυνηγώντας προίκες και ποδογύρους, ο Μιστριώτης να μη σαλιαρίξη κουροφέξαλα για άθνασιές προγονικές κι' ύσπληγγες και κονίστρες· και τότε τί θά γένουμε ; Πώς θά ζήσουμε ; Έν άρχή έν αυτά· και αυτά έν προς τόν Θεόν· και Θεός ήμων έν αυτά.

Και λοιπόν, άρχισυνάγωγοι ; Για τά βώδια σας και τά γαϊδούρια σας κοιτάζετε μην πάθουν τίποτα· και για τό έθνος, τό παραλυτο, τό σακατεσμένο, τό πιασμένο, τό έθνος που είναι βλαστάρι της πιό εύρωστης φυλής του κόσμου, πρέπει να τάφισουμε έτσι ; Τάχα πρέπει ο πολυέσπλαχνος Γιατρός, ο Θεός μας, να κατεβή και με τό θαματοργό του χέρι να γιατρίψη τίς πληγές μας ; Όχι, άδέρφια μου· ο θαματοργός Θεός είναι μέσα στην ψυχή μας· φτάνει να έχουμε λιγάκι καλή θέληση κι' όλα μας γιατρεύονται. Τους ψεύτες και τούς υποκριτάδες άρχισυνάγωγους να τούς βάλουμε στη θέση τους κι' όλα θά έρτουν καλά. Ο Θεός να μας φωτίση σ' αυτό τό μεγάλο έργο.

Ο ΚΥΡΥΚΑΣ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΡΗΝΟΥΛΑ

Μα τί, Ρηνούλα δε σε δεν κι' Ειρήνη δε σε κράζουν ; Πώς πόλεμο ζητεις να μας ανάψεις ; Τους άντρες άσ' τους, κόρη μου, τή μάτια τους να [βγάζουν και τήρα έσύ καμιά καρδιά να κάψεις.

ΔΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

"Εντοκοι καταθέσεις

Η Έθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στερλίνας άποδοσίας εις όρισμένην προθεσμίαν ή διαρκεία Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις τό αυτό νόμισμα εις 8 έγένετο ή κατάθεσις εις χρυσόν ή δι' έπιταγής ή ψέως (chéque) επί του έξωτερικού και έπιταγήν του όμολογιούχου.

Τή κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται έν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήσι· του καταθέτου εις τώ Υποκαταστήμασι της Τραπεζής, έν Κερκύρα Κεφαλληνία και Ζακύνθη διχ των υποκαταστημάτων της Έθνικής Τραπεζής.

Τόκοι των καταθέσεων

Table with 4 columns: Interest rate, Term, and other details. Row 1: 1) 2 ταίς 0)0 κατ' έτος διχ καταθ. 6 μηνών. Row 2: 2 " " 0)0 " " " 1 έτους. Row 3: 3 1) 2 " 0)0 " " " 2 έτων. Row 4: 2 " " 0)0 " " " 4 έτων. Row 5: 4 " " 0)0 " " " 5 έτων.

Αί όμολογιοί των έντόκων καταθέσεων έκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου νομαστικά ή άνόνομοι.

φωτα μόνο οι άγγέλοι μπορεί να τότε κάνουνε.

MIMIKOS. Ρομάντσα.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Σαν πατρεφτήκανε όμως και περάσανε δυό-τρία χρόνια, ή νέα έπαψε ν' αγαπά τόν άντρα της και γι' άφτό πολύ λυπούντανε, μερονυχτίς έκλαιε, κι αγαπήσε άλλονα και μία μέρα παίρνει τόν αγαπητικό της και φέβγει... Έδώ τελειώνει τό δήγημα... Πώς σου φαίνεται ;

MIMIKOS. Καλό... αλλά...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Άλλά τί ;... δε δικαιολογεις τή νέα ;...

MIMIKOS. Όχι... ή γυναίκα πρέπει ν' αγαπά τόν άντρα που θά πάρη...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Σωστό, μα άφτό είναι θεωρία, δεν είναι πράξη... Είδες πως λυπούντανε, πως παιδεότανε γιατί δεν αγαπούσε πιά τόν άντρα της... τί μπορούσε να κάνει άφού ή αγάπη έρχεται μονάχη της και φέβγει πάλι μονάχη της... Τι ; έχει τή δύναμη ένα αδύνατο πλάσμα να κρατήση στα χέρια του ένα δυνατώτερο ή να μπορεί να ξεγλυστρήση από τά χέρια του όταν τό πιό δυνατό τό κρατή ;

MIMIKOS. Δέ σου λέω, μά... Τουλάχιστο δεν έπρεπε ν' αγαπήση άλλονα...

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Μα πως μπορούσε να τό κάνει κι άφτό ; Μήπως είναι κύριος κανείς των αίστημά-

των του ; Η καινούρια ή αγάπη πάλι μονάχη της ήρτε, όπως είχε έρτει πριν και για τόν άντρα της ..

MIMIKOS. Και σ' άφτό έχεις δικιο... μα δεν έπρεπε τουλάχιστο ν' αφήση τόν άντρα της και να φύγη, άφού έχει κάνει συμβόλαιο έπίσημο και ο γάμος είναι συμβόλαιο, πως θά ζήση όλη τή ζωή της με τό άντρα της.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Κι' άφτό σωστό, μα είχε τόσο δύναμη να νικήση τή όρμή της ;... κι αν είχε τόσο δύναμη, να διωξμε, είναι δικιο να ζή με άνθρωπο που δεν τόν αγαπά και να είναι καταδικασμένη να δέχεται τά φιλιά του, τά χάδια του με χαμογέλιο... να υποκρίνεται, να λή ψέματα και να είναι μακριά από κείνον που αγαπά και μόνο μαζιτου μπορεί να είναι έφτυχισμένη ;... να μην υποκρίνεται, να μη λή ψέματα ;... Είναι σωστό λοιπόν ένα άτομο να βασανίζεται τόσο, άφού υπάρχει τρόπος να μη βασανίζεται ;

MIMIKOS. Και τό συμβόλαιο ;

ΚΛΕΙΟΥΛΑ. Ό ! τό συμβόλαιο... Κ' επειδή έκανε συμβόλαιο, πρέπει να περάση λοιπόν τό έπίλοιπο της ζωής δυστυχισμένη... στην υποκρισία και στην ψεφτιά ;... Δεν είναι ή ζωή του ανθρώπου μία που θά περάση σ' άφτόνα τόν κόσμο ; Μήπως υπάρ-

χει έλπίδα καμμιάς άλλης ζωής, που θά μπορεί έχει τουλάχιστο ν' απολάβη ήτι επιθυμεί ;... Άλλά άφτό δεν είναι άδικο... Άφσε τό συμβόλαιο κατ' ά μέρος και πήσε τήν άπόλυτη αλήθεια... δε σου φαίνεται πως ή άπόλυτη αλήθεια δικαιολογει τήν ήρωίνα μου ;

MIMIKOS. Ίσως έχεις δικιο... τέλος δήγημα είναι και μπορείς να τό κάνης όπως θέλης... Μα πρέπει να οβέγω... ή, πόσο άργησα. (Κοιτάζει τό ρολόι του) Όχι ! πόσο άργησα... είναι τόσο βιαστικές άφτές οι δουλειές που αναγκάζομαι ν' αφήσω τόσο γλυκές στιγμές... (Τήν άγκαλιάζει και τή φιλεί πολλές φορές άπανωτά) Άντίο, πουλάκι μου. (Φέβγει).

ΣΚΗΝΗ Γ.

Κλειούλα και Δενιό.

ΚΛΕΙΟΥΛΑ (Τόνε κοιτάζει ως που χάνεται. "Υστερα πέφτει στο σοφά και κλαίει μ' αναφυλλητό. Βαστά κάμποση σιωπή). "Ό πως σπαράζει ή καρδιά μου... Πώς μ' αγαπά... Τι γλυκαία έποχη εΐτανε κείνη... Γιατί να περάση ;... Δεν έχω λοιπόν τή δύναμη να νικήσω τόν έαφτό μου ;... Νά, όπου